

Novák Zsüliet

A végrendelet

Kiss János hetvenedik születésnapját ülte a Gundelben. Nagyszerű születésnap volt. Jelen volt három fia, az egyik lánya, két régi és egy új szeretője, az első és a harmadik felesége (a második meghalt). Valamint azok a régi kollegái, akiket kedvelt, a cége versenytársa, akit tisztelt, azok a barátai, akik testileg is jól bírták magukat és meg sem hülyültek. Kiss János persze tisztában volt azzal, hogy a demencia Isten vagy a szerencse műve, ettől függetlenül mérhetetlenül bosszantotta. Nagyon kövér embereket sem hívott meg. Idegesítette a bárgyú mosolyuk, izzadó arcuk, főleg, amikor annyi eszük sem volt, hogy textilzsebkendőt használjanak papír helyett és a homlokukra vagy az orrukra ragadt egy-egy fehér foszlány, neki pedig úgy kellett volna tennie, mintha nem venné észre. A másik lánya örökké depressziós volt és minden tettét, pontosabban fogalmazva minden tehetetlenségét ezzel magyarázott. Pénzt minden hónapban küldött neki, de itt nem kívánta látni. A felesége előző házasságából született lánya képtelen volt a férje nélkül levegőt venni, ha meg is szólalt, az első tagmondatok után félénken a férjira pislogott, akinek tekintetében a jóváhagyás jeleit kutatta és csak annak felismerésével fejezte be gondolatát. Túl gügyének ítéltetett Kiss János évfordulós asztalához. Ezentúl ki volt hegyezve a szájszagra, izzadságszagra, a macskásokra, az aranyhalasokra, a műmellekre, azokra, akik kopaszodásukat ráfésült hajjal igyekeztek meg nem történné tenni, azokra, akik egyáltalán nem neveltek gyereket és azokra, akik túlságosan sokat vállaltak.

Hetente egyszer a Széchenyibe járt úszni és szaunázni. Masszírozott is, nem szégyellte kozmetikus, fodrász vagy éppen urológus tanácsát kérni. Elég okos volt ahhoz, hogy bizonyos dolgokban nála hozzáértőbbekre hallgasson. Mindent teljes értékén kompenzált, a leárazásokat megvetette. Szeretett nyáron világos színű lenvászon zakót és nadrágot hordani, még ha Évának, ennek a jóra való asszonynak kétszer is át kellett vasalnia, mielőtt Kiss János viselhetőnek ítélte. Télen a pamut és gyapjú keverékében hitt, amelyet kizárólag tisztítóban kezeltek.

Büszke volt rossz természetére. Úgy gondolta, korával és tisztességes munkával megszerzett vagyonával megszolgált, hogy most már azt tegye, amihez kedve van. Tudta, hogy a legtöbben ezt csak azért viselik el, mert félnek, hogy kimaradnak az örökségből. Ez nemhogy nem zavarta Kiss Jánost, bizonyos mértékben még élvezte is a játékot. Egy-egy unalmas beszélgetés közben kicsit a haléntékához kapott, bizonytalan mozdulattal simította meg a szívét vagy gyomrát és vett egy mély levegőt, mielőtt erőfeszítést színélve fölállt az asztaltól. Ha valaki mohón egészsége felől érdeklődött, közepesen hosszú hatásszünet után válaszolta, hogy minden rendben vele. Kutya bajsja se volt. Az orvosa szerint száz évig is élélhet, ami határozott szándékában állt. Imádta az életét. Büszke volt karcsú, két évtizeddel fiatalabb feleségére, aki intézte a háztartás ügyes-bajos dolgait,

---

Novák Zsüliet 1983, Mezőtúr. Író. Legutóbbi kötete: *Disznó vallomások* (AmbrooBook Kiadó, Győr, 2014).

hetente lefeküdt vele és nem zavarta, ha diszkrét hölgyek aranyozták be Kiss János nyugdíjas éveit. Színházba, hangversenyekre és fogadásokra jártak, Kiss János megelégedésére roppant olvasott is volt és még mindig térd fölé érő szoknyákat hordhatott.

Az első pohárköszöntőben tetteit, bátorságát és élni tudását dicsérték. A taps alatt látta meg élete nagy csalódását, Bélust, legidősebb unokáját, akinek ugyancsak nem lett volna szabad itt lennie. Lehajolt feleségéhez, és hangos suttogással dörmögte neki:

— Ezt meg honnan a picsából ette ide a fene?!

A felesége diplomatikus mosolya mögül szűrte:

— Elfér. Ne csinálj jelenetet, kérlek.

Gyorsan megfontolta a lehetőséget és végül a Gundel miatt nem dobatta ki. Minden vasárnap itt evett. Bélust, csak a megalázás kedvéért hívta még mindig Bélusnak. Korán született, a szülei is jóformán még gyerekek voltak, ezért sok időt töltött náluk. Akkoriban csüngött Kiss János szavain, azokat a könyveket akarta olvasni, azok voltak a kedvenc ételei, amelyek neki. Kifizette a kis semmirekellő tanulmányait, vett neki egy praxist. Neki már csak annyi dolga lett volna, hogy unatkozó milliomosfeleségeket dugjon és analizáljon egyazon díványon (legalábbis Kiss János így képzelte a pszichológusok munkáját) és ennek borsos órabérért a hülye férjekkel fizettesse ki. Bélus pedig a célegyenesből kifarolva a hajléktalanellátásban kezdett dolgozni. Telente az utcát járta és csalta be melegebb helyre az alkoholista, bizalmatlan embereket. Elfertőződött sebeket és lelkeket kezelt, hivatalos szervekkel folytatott megalázó tárgyalásokat és nyomorúságos fizetésének egy része mindenféle vis major helyzet okán szintén mások megsegítésére fordítódott. A felesége, aki egy orvosfeleség státuszára és gardróbjára áhítozott, nem bocsájtotta meg neki ezt a véleménye szerint deviáns vonzalmat és elhagyta egy évfolyamtársáért, aki megbízhatóbban gondolkodott az életről.

Bélus a zsebéből vette elő viharvert kis csomagját, mentegetőzve emelte az ünnepelt felé, aki egy legyintéssel az ajándékokat összegyűjtő asztal felé irányította őket. A marhája, csóválta a fejét Kiss János, még azt hiszi, majd itt kezdi el ezeket a szarokat bontogatni. Nem várta meg, amíg a némán mozgó pincérek székét és terítéket varázsolnak a fényesre kopott ingű vendégnek, intett ügyvéd barátjának, hogy ő a soron következő a méltatásban. Ez valamennyire helyre állította lelki békéjét. Ismét gyönyörű dolgokat mondtak róla, amely itt-ott igazságot is tartalmazott.

Aztán napokig hányódtak az ajándékok, mígnem a felesége tette ki őket a vacsora utáni konyak és szivar mellé. Egymás után hajigált a kukába könyvet, nyakkendőt, parfümöt. Szerencsére nem volt mindenki menthetetlenül ostoba, így a jó whiskey-t és a szépen faragott pipát megtartotta. Aztán Bélus csomagját kibontva vér tolult az arcába.

— Hogy merészeli, ez a csóró kis fasz!

— Mi az, Drágám?

— Az aranyóra, amit a diplomaosztójára kapott tőlem. Volt pofája becsomagolni és visszaadni! Éva az a típusú nő volt, aki úgy próbálta mindenki nyugalma megőrizni, hogy megkereste a felek számára legoptimálisabb magyarázatot. Tulajdonképpen ezért jött ki az emberekkel. Mindig békét óhajtott teremteni maga körül.

— De hát annyiszor elmondtad, hogy milyen kár volt neki adni! Hogy vissza kellene kérned, mert ez egy olyan műtárgy, amit „egy sikeres orvosnak kell viselni, nem Teréz anyának”.

— Na és! Neki adtam, hát neki adtam. Nekem aztán nem szokásom semmit sem visszakérni! Én nem vagyok egy olcsójános!

— Hát persze, hogy nem. Lehet, hogy csak nem tud vele mit kezdeni, te pedig tudsz. Hozzá sokkal jobban illik. Van hozzá stílusod!

Kiss János azért dühöngött még egy sort, ivott egy grátisz konyakot, majd az órát a széfbe tette.

Kiss János halála néhány évvel később mégiscsak bekövetkezett, nem sikerült megérnie a százat. Végrendeletében a vagyonánál sokkal több mindent kívánt arra a feleségére hagyni, aki élete utolsó negyedét maradéktalanul boldoggá tette. Először is, meghagyta számára, hogy amíg egészsége engedi, köteles minden héten legalább egyszer a Széchenyiben úszni, szaunázni és masszíroztatni, majd mindezek utána a Gundelben ebédelni. Évente egyszer egzotikus országban nyaralni, a hegyekben telelni és szezonkezdetekkor frissíteni ruhatárán. Kikötötte, hogy a vagyonnak egyben kell maradnia, Éva is csak egyetlen emberre hagyhatja azt. A testamentum megszületése után éveken keresztül jókat kacarászott a várható következményeken. A záradékban meghagyta, hogy az aranyórájával együtt temessék el.

A végrendelet mindenkit felhábortott. Majd, miután lenyelték a békát, figyelmüket a jó Évára irányították. Hetente látogatták vagy legalábbis felhívták, minden segítséget igyekeztek megadni, hogy ez a szerény asszony a végrendelet pontjait maradéktalanul teljesítse. Sajnálkoztak is ezen a sok feladaton, de elsősorban és mindenek felett mindenki irigyelte. Illetve csak majdnem mindenki. Bélus nem.